

Cod ECLI
Dosar nr.

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL ALBA IULIA
SECTIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

DECIZIE Nr. 556/2019

Ședința publică de la
Completul compus din:

PREȘEDINTE

Judecător

Judecător

Grefier

Pe rol se află pronunțarea asupra recursului declarat de reclamantii
impotriva
sentinței nr. 2018 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosar nr. 2017 în
contradictoriu cu intimații SERVICIUL FISCAL MUNICIPAL BRAD și DGRFP
TIMIȘOARA- SERVICIUL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR, având ca obiect
anulare act administrativ.

În interiorul termenului de pronunțare, recurenta reclamantă
a comunicat la dosar, prin fax, adresa primită de la DGRFP Timișoara ; solicită instanței să
dispună efectuarea unei noi adrese prin care să se solicite comunicarea declarațiilor depuse de
, a deciziilor de impunere aferente acestor declarații, să se comunice dacă
recurenții au depus declarații pentru alte activități care se impozitează și dacă, în cazul unei
întreărinderi familiale, deciziile de impunere se emit pe CNP sau CUI.

Mersul dezbaterilor a fost consemnat în încheierea inițială de amânare a pronunțării
din data de 2019, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie.

CURTEA DE APEL

Asupra recursului de față:

Prin sentința nr. /2018 Tribunalul Hunedoara a respins excepția autorității
de lucru judecat.

A respins acțiunea în contencios fiscal formulată de reclamantii
, în contradictoriu cu pârâțul Serviciul Fiscal al
Municipiului Brad.

*Împotriva acestei sentințe au declarat recurs de reclamantii
, solicitând admiterea acestuia, casarea sentinței
atacate, iar în urma rejudecării să se dispună admiterea acțiunii.*

Reclamantii au invocat motivele de casare prevăzute de art. 488 pct. 6 și 8 NCPC,
pentru următoarele:

Au invocat excepția autorității de lucru judecat, față de faptul că, prin sentința civilă
nr. 2016 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosar nr 2016, privind
procedura insolvenței, a fost radiată, s-a constatat ca nu are datorii, DGRFP
nu a solicitat sa fie înscrisă la masa credală. Prin deciziile contestate, pârâta solicită obligarea
la plata datoriilor pe care le-a avut ca urmare a funcționării, datorii care sunt
înscrise pe CNP, dar care derivă din activitatea societății.

Au solicitat a se constata nelegalitatea deciziilor contestate întrucât, în mod nelegal și
neîntemeiat prin Deciziile de angajare a răspunderii solidare în situația atragerii răspunderii

solidare prevăzute de art. 25 din L. 207/2015, nr. /2017, /2017 pentru suma de lei (în cota de 50% pentru fiecare) datorate de cu titlu de obligații restante provenite din impozit din activități independente, diferențe de impozit anual regularizat, contribuții de asigurări sociale de sănătate, dobânzi și penalități. Contestațiile formulate au fost soluționate favorabil, li s-au comunicat Deciziile nr. 2017, 2017 prin care au fost anulate Deciziile nr. 2017, 2017, în concluzie, nu datorează acești bani. Creanța în sumă de lei nu există întrucât reprezintă suma cu care s-a solicitat atragerea răspunderii solidare pentru activitatea desfășurată de către , neexistând datorie (lucru constat irevocabil prin sentința de închidere a procedurii de faliment) nu exista nici răspundere solidară, neexistând creanța.

Apreciază că în mod greșit Tribunalul Hunedoara a interpretat deciziile contestate și a considerat că sunt datorii ale persoanei fizice, întrucât în realitate vorbim despre datorii ale , prin membrii săi, impunere care se realizează pe CNP-ul membrilor

. În aceste condiții, excepția autorității de lucru judecat trebuia admisă, întrucât DGRFP a omis să se înscrie la masa credală a , ca mai apoi Tribunalul Hunedoara să constate falimentul și radierea acesteia. Văzând omisiunea făcută, DGRFP, emite aceste decizii și imputa sume de bani pentru veniturile și nu pentru cele personale.

Arată următoarea stare de fapt: a funcționat potrivit art. 2, 30 din OUG 44/2008, având cod unic de înregistrare, iar potrivit art. 12 din Legea 359/2004... 1) Pentru asociațiile familiale, precum și pentru persoanele juridice prevăzute la art. 2 structura codului unic de înregistrare se stabilește de Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, Ministerul Sănătății, Ministerul Administrației și Internelor și Ministerul Justiției.)

Susțin că, chiar dacă pârâta încearcă să spună că datoria este pe CNP-ul personal, aceasta derivă din activitatea și nu din alte venituri ale persoanei fizice.

Consideră că instanța de fond nu a analizat toate excepțiile și nu s-a pronunțat în totalitate, motivând sumar, că datoriile aparțin persoanei fizice.

Intimatul -pârât Serviciul Fiscal al Municipiului Brad a depus întâmpinare, fila 34, prin care a solicitat respingerea recursului ca fiind neîntemeiat și menținerea ca temeinică și legală a sentinței nr. 1209/CA/2018 pronunțată de Tribunalul Hunedoara .

În motivarea expunerea de motive, arată :

Pe cate de excepție, solicită să se constate nulitatea recursului pentru lipsa mențiunilor obligatorii prevăzute de art.486 alin. 1 lit.d Noul cod de procedura civila. Astfel, potrivit art. 486 alin. 1 lit.d NCPC, cererea de recurs trebuie să cuprindă motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul și dezvoltarea lor, sau după caz, mențiunea că motivele vor fi depuse printr-un memoriu separat.

Lipsa indicării motivelor de nelegalitate în cererea de recurs, este sancționată de legiuitor la art.486 alin. 3 NCPC cu nulitatea.

Deși recurenții indică drept temei legal art.488 alin. 1 pct.8 NCPC, omit să arăte care anume norme de drept material au fost încălcate sau aplicate greșit.

Pe fond, solicită respingerea recursului ca fiind neîntemeiat și menținerea ca temeinică și legală a sentinței nr. 2018 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosar nr. 2017.

a).Cererea de eliberare a unor certificate fiscale din care să rezulte că recurenții nu au niciun fel de datorie reprezentând obligații fiscale sau orice fel de alte obligații este neîntemeiată.

b).Creanțele datorate de foștii membri ai întreprinderii Familiale , respectiv de reclamantii și provin din Declarațiile privind veniturile realizate din Romania - formularul 200, depuse de reclamantii la Serviciul Fiscal Municipal Brad, sub nr.

Certificatele de atestare fiscală nr. și cuprind datoriile

reclamanților la data de 2017 pe CNP-urile acestora, nu datoriile

Argumentele invocate de către recurenți nu pot fi reținute, întrucât prin Deciziile nr. 2017 și nr. 2017 au fost anulate doar Deciziile de angajare a răspunderii solidară nr. 2017 și nr. 2017, fără a se proceda la anularea vreunui titlu de creanță constând în Decizii de impunere anuală pentru veniturile realizate din România de persoanele fizice și Decizii de impunere privind plățile anticipate cu titlu de impozit pe venit.

În ceea ce privește susținerea conform căreia deciziile sunt lovite de nulitate întrucât încalcă autoritatea de lucru judecat prin sentința nr. 2016 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosar nr. 2016 ce a avut ca obiect procedura de insolvență a debitoarei

, arată că CUI nu a înregistrat datorii la bugetul general consolidat și aceasta a fost radiată din Registrul Comerțului prin actul nr. 2017. Instituția pârâtă nu a formulat cerere de admitere a creanțelor împotriva averii debitoarei-

CUI, întrucât aceasta nu datora obligații la bugetul consolidat al statului; la masa credală a debitoarei nu puteau fi înscrise datoriile de pe CNP ale persoanelor fizice.

Analizând recursul reclamanților, Curtea constată următoarele:

Potrivit art.488 alin.1 Cod pr. civilă casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru motivele de nelegalitate enumerate la pct.1-8, iar reclamanții au invocat în cauză motivele de recurs prevăzute la art.488 alin.1 pct.6 și 8 Cod pr. civilă, respectiv hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază, iar pronunțarea acesteia s-a făcut cu aplicarea greșită a normelor de drept material.

Motivul de casare prevăzut de art.488 pct. 6 C.pr. civ. vizează casarea hotărârii *când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei*, însă acesta nu este întemeiat, întrucât dina analiza considerentelor prezentate de prima instanță reiese că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se sprijină, nu cuprinde motive contradictorii sau numai motive străine de natura cauzei.

Contrar susținerilor recurenților, Curtea constată că jurisprudența este în sensul că obligația motivării hotărârii judecătorești nu presupune existența unor răspunsuri detaliate la fiecare problemă ridicată, fiind suficient să fie examinate în mod real, efectiv problemele esențiale deduse judecății, iar în considerentele hotărârii trebuie să se regăsească argumentele care au stat la baza pronunțării acesteia.

În consecință, în cauza de față, instanța de control judiciar consideră că hotărârea recurată îndeplinește cerințele impuse de art.425 alin.(1) Cod Proc. Civ., astfel că nu este incident în cauză motivul prevăzut de art.488 pct.6 NCPC.

Instanța de recurs apreciază că recursul este nefondat și prin prisma motivului de casare prev. de art.488 pct.8 C.pr. civ. pentru următoarele:

Prin acțiunea formulată reclamanții astfel cum a fost ulterior completată, aceștia au solicitat anularea Deciziei nr. 2017 emisă de pârât privind soluționarea contestației depuse de reclamanți, înregistrată la SFM Brad sub nr. 2017, anularea certificatelor de atestare fiscală nr. 2017,nr. 2017 și nr. 2017, emise de același pârât, anularea Deciziei nr. 2017 de soluționare a contestației, precum și anularea Deciziilor referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând dobânzi și penalități de întârziere nr. emisă în dosar fiscal 37, respectiv nr. din 2017 emisă în dosar fiscal 34.

Prima instanță a respins acțiunea formulată, reținând cu o motivare succintă că în cauză nu se poate reține autoritatea de lucru judecat a sentinței nr. 2016 a Tribunalului Hunedoara, că actele atacate sunt motivate, iar cererea este nefondată, întrucât creanțele datorate statului și înscrise în certificatele de atestare fiscală cuprind datoriile reclamanților la

data de 2017 pe CNP-urile acestora și nu datoriile radiate.
Soluția instanței de fond este la adăpost de criticile recurenților pentru următoarele:
În ceea ce privește *excepția autorității de lucru judecat*, se reține că prin hotărârea de care se prevalează reclamantii, Tribunalul Hunedoara a dispus închiderea procedurii insolvenței și radierea debitorului din registrul comerțului, aceasta fiind ulterior radiată începând cu data de 2016.

De asemenea, se mai reține că în procedura simplificată a insolvenței, deschise împotriva debitoarei nu s-a formulat nici o declarație de creanță în termenul legal, acesta fiind și motivul pentru care lichidatorul judiciar a solicitat închiderea procedurii.

Astfel cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar, obligațiile principale au fost stabilite în legătură cu activitatea desfășurată de , proveniența creanțelor datorate de cei trei reclamanti fiind urmare a depunerii de către aceștia a Declarațiilor privind veniturile realizate în România – formularul 200 la SFM Brad, aferente anilor 2013 - 2016.

În plus, pentru neplata la termen a obligațiilor fiscale principale au fost calculate accesorii în sarcina reclamantilor și prin deciziile de impunere contestate în cauză.

Așadar, la data radierii figura în evidența pe plătitor cu obligații restante în sumă de lei, provenite din impozit pe venit activități independente, diferențe de impozit anual de regularizare, contribuții de asigurări sociale aferente, dobânzi și penalități.

Prin recursul declarat în cauză, reclamantii contestă existența acestei creanțe, susținând că datoriile în cauză derivă din activitatea și nu din alte venituri ale persoanei fizice, iar în legătură cu acest debitor, prin sentința menționată, Tribunalul Hunedoara a constatat că nu are datorii, pârâțul nesolicitând să fie înscris la masa credală.

În dezacord cu poziția reclamantilor, Curtea reține că, atâta timp cât obligațiile de plată au fost stabilite pe CNP –urile acestora, în urma declarațiilor depuse și nu pe cod fiscal al Întreprinderii Familiale, la masa credală a debitoarei nu puteau fi înscrise datoriile de pe CNP ale persoanelor fizice, astfel că invocarea excepției autorității de lucru judecat este lipsită de fundament în prezenta cauză.

În ceea ce privește regimul acestui tip de întreprindere, consacrat normativ în cuprinsul OUG 44/2008, relevante sunt prevederile art.2 lit. h care definesc ca fiind întreprinderea economică, fără personalitate juridică, organizată de membrii unei familii.

Potrivit aceluiași act normativ prin "întreprindere economică" se înțelege "activitatea economică desfășurată în mod organizat, permanent și sistematic, combinând resurse financiare, forță de muncă atrasă, materii prime, mijloace logistice și informație, pe riscul întreprinzătorului, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege" (art. 2 lit. f), iar noțiunea de "întreprinzător" semnifică "persoana fizică care organizează o întreprindere economică" (art. 2 lit. e).

De asemenea, potrivit art. 30 alin. (1) din OUG nr.44/2008 întreprinderea familială nu are patrimoniu propriu și nu dobândește personalitate juridică prin înregistrarea în registrul comerțului.

(2) Prin acordul de constituire a întreprinderii familiale, fiecare membru al acesteia poate stipula constituirea, în cadrul patrimoniului său, a unui patrimoniu de afecțiune, pentru exercitarea activității economice a întreprinderii familiale.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), prin acordul de constituire sau printr-un act adițional la acesta se vor stabili cotele de participare a membrilor la constituirea patrimoniului de afecțiune. Dacă membrii întreprinderii convin în unanimitate, cotele de participare pot fi diferite de cele prevăzute pentru participarea la beneficiile sau la pierderile întreprinderii.

Potrivit art.31, membrii întreprinderii familiale răspund solidar și indivizibil pentru datoriile contractate de reprezentant în exploatarea întreprinderii cu patrimoniul de

afecțiune și, în completare, cu întreg patrimoniul acestora, corespunzător cotelor de participare prevăzute la art. 29 alin. (1).

Din interpretarea coroborată a acestor dispoziții legale rezultă că legiuitorul a exclus includerea acestui tip de activitate în sfera persoanelor juridice.

Impunerea unor condiții de înregistrare în registrul comerțului și de autorizare a funcționării acesteia, nu este de natură a conduce la o concluzie contrară.

Prin urmare, analiza normelor supracitate legitimează concluzia că întreprinderea familială nu constituie o persoană juridică recunoscută de lege, în înțelesul art. 188 teza I din Codul civil.

Mai trebuie menționat că întreprinderea familială nu este o entitate cu o organizare proprie, de sine stătătoare și nu poate angaja terțe persoane cu contract de muncă. Dimpotrivă, așa cum rezultă din analiza dispozițiilor art. 28 - 32 din OUG 44/2008, subiectul de drept angajat în relațiile cu terții este întotdeauna reprezentantul desemnat prin acordul de constituire, iar nu întreprinderea.

Așa cum s-a arătat, Întreprinderea familială nu este nici titulara unui patrimoniu propriu, afectat ființării sale ca entitate distinctă de membrii acesteia, art.31 stabilind că *membrii întreprinderii familiale răspund solidar și indivizibil pentru datoriile contractate de reprezentant în exploatarea întreprinderii cu patrimoniul de afecțiune și, în completare, cu întreg patrimoniul acestora, corespunzător cotelor de participare*. Trebuie precizat că patrimoniul de afecțiune este doar o formă de divizare a patrimoniului unic, o masă în cadrul acestuia din urmă, cu o anumită afecțiune.

Reglementând răspunderea membrilor întreprinderii familiale cu patrimoniul de afecțiune, rezultă că legiuitorul a înțeles să reconfirme persoana fizică - întreprinzător în înțelesul OUG 44/2008 - drept unic subiect de drept implicat în raporturile reglementate de acest act normativ, doar ea având capacitatea de a-și asuma obligații patrimoniale și a răspunde, prin urmare, fie cu masa de afecțiune, fie cu propriul patrimoniu.

De asemenea, și cazurile de încetare a întreprinderii familiale reglementate de OUG 44/2008 sunt diferite de cazurile de încetare a persoanei juridice reglementate de Codul civil în cuprinsul art. 244, respectiv constatarea ori declararea nulității, fuziunea, divizarea totală, transformarea, dizolvarea sau desființarea ori un alt mod prevăzut de actul constitutiv sau de lege.

Prin urmare, întreprinderea familială nu este o entitate de sine stătătoare, capabilă a dobândi drepturi și obligații proprii în condițiile prevăzute de art. 188 din Codul civil.

Așadar, instanța de recurs reține că nu este vorba despre două persoane, una fizică și una juridică, ci despre o singură persoană, cu un singur statut juridic. Este adevărat că patrimoniul acestei persoane poate fi supus unei divizări și că fiecare masa patrimonială poate avea un statut juridic distinct, fără ca aceasta să infirme cele reținute anterior.

Drept urmare, creditorii persoanei fizice profesionist, radiată, au posibilitatea să se îndrepte împotriva persoanelor fizice membre ale întreprinderii familiale întrucât, așa cum s-a arătat anterior, persoana răspunzătoare patrimonial este întreprinzătorul - persoană fizică ce poate răspunde fie cu masa de afecțiune (dacă a fost constituită), fie cu propriul patrimoniu. Așadar, obligațiile fiscale ale întreprinderii familiale radiate sunt obligațiile persoanelor fizice membre ale întreprinderii familiale.

Or, în speță, membrii întreprinderii familiale sunt _____ cu o cotă de participare la activitate și la veniturile nete de 50%, _____ cu o cotă de participare de 50%, începând cu data de _____ 2009 și _____ cu o cotă de participare de 50% până la data de _____ 2009.

În ceea ce privește deciziile de angajare a răspunderii solidare emise pe numele reclamanților _____ și _____, se reține că, într-adevăr prin deciziile nr. _____ 2017 și respectiv nr. _____ 2017 pârâțul SFM Brad a anulat aceste decizii întrucât au fost emise fără audierea persoanei căreia i s-a atras răspunderea, însă această împrejurare nu are relevanță în cauză, deoarece pârâțul nu a procedat la anularea titlului de creanță în baza căruia s-au stabilit obligațiile fiscale principale de plată.

De asemenea, nu poate fi primită nici critica privind nemotivarea în fapt și drept a deciziei de respingere a contestației referitoare la obligațiile fiscale accesorii, Decizia nr.3191/2017 fiind amplu motivată și cuprinzând răspunsuri detaliate la toate susținerile reclamanților, fiind emisă în conformitate cu prevederile art.279 alin.1 din legea nr. 207/2015 coroborate cu pct.11.1 lit. a din OPANAF nr. 3741/2015.

În consecință, pentru considerentele expuse anterior, care vin să le completeze pe cele ale primei instanțe, în temeiul art. 496 alin.1 C.p.civ., va respinge ca nefondat recursul declarat de reclamanții și împotriva sentinței nr. 2018 pronunțată de Tribunalul Hunedoara – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosar nr. 2017.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de reclamanții și împotriva sentinței nr. 2018 pronunțată de Tribunalul Hunedoara – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosar nr. 2017.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 2019.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Red.Tehnored.
/7 ex./ 2019
Jud. fond

